

[Arbejdsministeren.]

parterne, altså regeringen og de kommunale organisationer, om de synspunkter, jeg nu skal fremsætte.

Det er naturligt, at der omkring en så omfattende reform af forvaltningen, som kommunalreformen og ændringerne i opgave- og byrdefordelingen er udtryk for, kan gøre sig nogen usikkerhed gældende. Reformen gennemføres jo ikke med ét slag, men den er — særlig for så vidt angår opgavefordelingen — en løbende og i princippet aldrig afsluttet proces. Udviklingen vil til stadighed rejse nye konkrete opgavefordelingsproblemer. Hertil kommer, at selv om der ved kommunalreformen er skabt langt større administrative kommunale enheder med større befolkningstal og med større økonomiske muligheder end tidligere, så er der dog fremdeles tale om ikke uvæsentlige forskelle kommunerne imellem såvel med hensyn til folketal som med hensyn til beskæftningsgrundlag og dermed økonomisk bæreevne. Dette i forbindelse med forskel i historiske forudsætninger kan nok føre til visse nuancer i den forhåndsindstilling, repræsentanter for de forskellige kommune-grupper møder opgavefordelingsproblemerne med. Der er sandsynligvis også i central-administrationen endnu rester af vanetænkning fra forholdene under den gamle kommunestruktur.

Ikke mindst på baggrund af den offentlige diskussion, sådan som den er forløbet, er det magtpåliggende for regeringen at slå fast, at det fortsatte arbejde med opgavefordelingen bør ske på grundlag af den nu etablerede kommunale struktur. Det ville medføre betydelig usikkerhed både centralt og lokalt og for gennemførelsen af opgavefordelingsreformen, hvis de folkevalgte råd og administrationer og måske også lovgivningsmagten selv arbejdede ud fra en mere eller mindre bevidst forudsætning om, at den kommunale struktur kunne blive genstand for snarlige, væsentlige og principielle ændringer på ny — ja, hvis der blot opretholdtes uvished i så henseende.

Regeringen vil virke for at fjerne eventuel tvivl på dette punkt og håber, at en forhandling her i folketinget på grundlag af denne redegørelse kan tjene dette formål.

Ved fordelingen af de offentlige opgaver er det naturligvis et centralt spørgsmål,

hvilke nuværende statsopgaver eller statsdirigerede opgaver der bør henlægges til kommunal forvaltning, ligesom det er vigtigt at have et principielt udgangspunkt for beslutninger om kommunale opgavers fordeling mellem primærkommuner og amtskommuner. I mange tilfælde, måske i de fleste, vil en stillingtagen til disse spørgsmål ikke være vanskelig. Hvor der således er tale om en opgave eller funktion, som den enkelte kommune selv kan klare, må kompetencen ligge hos kommunalbestyrelserne i primærkommunerne. Der vil imidlertid forekomme opgaver dels af servicepræget natur, dels og særlig af planlægningskarakter, hvor det vil være nødvendigt med fælles løsninger for større områder end den enkelte typiske kommune.

Offentlig servicevirksomhed, som bør være dagligt tilgængelig for borgerne, f. eks. undervisning, social rådgivning og bistand, sanitetstjeneste, tilvejebringelse af lokale trafikanelæg o. lign., bør således normalt varetages af primærkommunerne. Drejer det sig om serviceopgaver, for hvilke kun en hel amtskommune eller måske et par delområder inden for et amt vil danne et tilstrækkeligt befolkningsgrundlag, så må opgaverne normalt varetages af amtskommunerne. Sygehusdrift og større vejprojekter er typiske eksempler herpå.

Jeg tror, der er udbredt enighed herom, og den anførte tankegang har da også præget den omfordeling af offentlige opgaver, som allerede har fundet sted. Imidlertid må det erkendes, at særlige forhold inden for de enkelte saglige områder kan komme til at øve indflydelse på detaljer i opgavefordelings udformning. Tilvejebringelsen af de offentlige ydelser og det ressourceforbrug, der står i forbindelse hermed, må også vurderes ud fra et, om jeg så må sige, funktionelt synspunkt, hvor hensynet til praktisk forvaltning tages i betragtning.

Samfundsudviklingen har skabt øget behov for en bredere planlægning af den offentlige virksomhed. I denne forbindelse vil efter regeringens opfattelse en koordinerende planlægning på amtsniveau for de enkelte forvaltningsområder inden for amtet få stadig voksende betydning. Det gælder i forbindelse med den fysiske planlægning, herunder ikke mindst planlægning i samarbejde med primærkommunerne af areal-